

Noen av de mest sentrale: Mange mennesker trakk i trådene for konserten i Møglestuhallen. Helt til venstre står Jens Olai Justvik, en av flere fra Høvåg som gjorde en flott innsats.

Fantastisk "Some Sunny Night":

Høvdingene var også med

LILLESAND: Køen var lang som en matkø i det militæret, da vi møtte fram for å se operamusikalen om den legendariske Ketil Moe i Møglestuhallen sist onsdag.

I en stappende full Møglestuhall

ble vi med på en musikalsk reise gjennom store deler av livet til Ketil. Det hele starta med en kort tale av Arne ordfører, så ble vi videre med på ferden med tre av de som betydde mye i Ketils liv. Finn Bendixen, Dag Skyberg og Johan Stanghelle. Disse er svært oppegående, også sangmessig, og spilte seg selv.

Av andre medvirkende så vi ikke ukjente Alexander Rybak i rollen som Ketil. Han var svært

lik originalen både av utseende og i bevegelser.

Mark Wang var også tilstede som kommentator, men rollen hans ble spilt av Thomas Stanghelle, som for øvrig har komponert spillet som til nå har vært vist i en rekke land, men som først nå ble vist på Ketils hjem-plass, Lillesand.

Høvdingene var med

Som ofte når det er sang og spill i distriktet er høvdingene med. Eldst og ikke minst fikk vi høre Mathilde fra Ramsøya framføre en sang fra rullestol. Hele 91 år er hun blitt, og hun er også mor-mor til komponisten Thomas. Vi fikk også se og høre megarøsten fra Amland, Jens Olai Justvik som en kraftfull figur som dronning Sonjas butler. Han så vi vel sist i Jernbyrden. Det så ut som om han hadde servert høye glass før.

Bakerst på scenen finner vi et kjempekor som var satt sammen av flere kor i distriktet. I blant disse får vi øye på Elisabeth Ording som ellers har sine sang-opplevelser i Birkenes bygdekor. Hun synes dette var utrolig

Høvågmann: Flere bosatt i Høvåg gjorde en flott figur på scenen, deriblant operasangeren Jens Olai Justvik som bor på Amland.

spennende å få være med på, selv om det hadde vært mye øving.

Ivrimmelen av publikum etter forestillingen var det ikke så lett å få øye på så mange folk fra Høvåg, for en kommentar, men et par stykker traff vi nå på. Det var Inger Kjøstvedt og dattera Sofie som begge var svært fornøyd med hva de hadde fått sett og hørt. Inger som er sangfugl i Høvågkoret "På Tvers" kunne fortelle at også de hadde fått fore-

spørsel om å bli med her, men de hadde takka nei fordi det hadde blitt for mye øving. Dattera var spesielt interessert i å få autografen av Alexander Rybak, men om det lykkes vites ikke, for køen av ungjenter var lang.

Alt i alt, en fin forestilling, og mange av de opptredene har vi ikke nevnt, men de har dere kanskje lest om i andre aviser.

På musikkspill-
Audun ved broa

Hovedrollen: Alexander Rybak spilte rollen som Ketil Moe. Han var svært lik originalen.

Lik originalen: Alexander var lik Ketil, både av utseende og i bevegelser.

Flott sceneopptreden: De mange norske og kinesiske skalespillere gjorde gode jobber.

Flott dans: Kineserne gjorde en flott danseopptreden foran de mange tilskuere som ble imponert.

FAKTA:

Ketil Moe var født i 1966 i Lillesand, døde for akkurat 10 år siden.

Han ble mest kjent for sin kamp mot sin egen sykdom cystisk fibrose, men også for at andre handicappede skulle kunne få delta i idrett på lik linje med friske. Han viste at med fysisk trening kunne han forbedre sin livskvalitet. Han hadde spesielt løping som sin store hobby, og løp New York Maraton hele 14 ganger før han måtte kaste inn flagget.

Han ble venn med kineseren Mark Wang, og sammen utførte de et stort arbeid for handicappede, spesielt i Kina. Undertegnede hadde også gleden av å arbeide sammen med Ketil en periode i Lillesand Sparebank.

FAKTA:

Thomas Stanghelles musikal om Ketil Moe og Mark Wang ble i kveld fremført i sin helhet for første gang i Ketils egen hjemby Lillesand.

I dag er det nøyaktig ti år siden Ketil Moe døde på et sykehus i Danmark. Han var på vei hjem etter å ha fullført sitt 14. New York City Marathon. Ketil hadde blitt kjent landet rundt på grunn av sin kamp mot sykdommen cystisk fibrose.

Nærmere 200 mennesker, nordmenn og kinesere, entret scenen i Møglestuhallen. Lillesandene troppet opp i et antall av 1300 for å se Alexander Rybak i hovedrollen som Ketil Moe.

Med joggesko, rullestol og skistaver New York rundt:

En maratonskildring

Undertegnede hadde gleden av å bli med Ketil Moe til New York i 1995 for å løpe maraton.

Denne artikkelen stod i Runeposten den gang. Vi gjengir den her.

Den som har løpt maraton en gang glemmer det aldri! Heller ikke Runepostens redaktør. Mange går også med fantasi om å gjøre om igjen, men åra går og skroten forfaller, sakte men sikkert, selv om en kanskje ikke akkurat merker det over natta.

Nå har det seg slik at undertegnede i mange år har kjent til hyperoptimisten, positivisten og ikke minst galgenhumoristen Ketil Moe, som jo alle vet driver og løper New York Maraton hvert år. Helst med den tidligere lengdehopperen Finn Bendixen som ledsager.

Ikke nok med det, han prøver også hele tida å lokke andre med på denne organiserte form for "galskap", spesielt folk med en eller annen funksjonshemming.

De fleste som har et handikap løper gjerne med en ledsager, og i år mangla Ketil et par stykker, så det var i den forbindelse jeg ble spurt om å bli med til New York som "volonteer", som det heter på utenlandsk

Avgjørelsen

Jeg var nok litt skeptisk i utgangspunktet, var kroppen i stand til å gjennomføre noe slikt med minimal forhåndstrening som grunnlag?

På den annen side var jo dette noe helt nytt og spennende. Ville jeg i det hele tatt klare å holde følge med vedkommende, som jo var noe av viten.

En dag kommer Ketil innom med "kollegaen", som viste seg å være en friskus som heter Bjørn Erlandsen fra Lillesand, men opprinnelig fra Trøndelag. Han hadde også vært med forrige år, han kjørte rullestol, og hadde kommet rundt på ca. 5 timer.

Etter møte var saken klar, -jeg stiller opp!

Amerika

En dag i begynnelsen av november møter vi på Fornebu, 16 stykker i tallet. Mer eller mindre optimistiske og veltrente med Ketil i spissen.

Etter en drøy overfart blir vi mottatt av norske sponsorer i New York som skal transportere oss rundt mens vi er her borte. En nyansatt sjåfør viste seg å være temmelig stedvill, så vi fikk ei ekstrarunde på et par timer før vi nådde bestemmelsesstedet. -Sjåføren hadde ingen jobb neste dag!

"Leiren" viste seg å være et luksushotell vegg i vegg med World Trade Center, disse to skyhøye bygningene helt syd på Manhattan. Ikke vanlig innkvartering for en aldrende skauløper.

Vi fikk en dag til akklimatisering og bykikkning før den store styrkeprøven. Den tida brukte vi godt. At og drakk skikkelig for å ha litt å gå på.

Grytidlig morgen søndag 12. nov. er vi klar. Bjørn og jeg deler

Direkte fra Kina: Skulpturen over Ketil Moe kom direkte fra Kina for forestillingene i Møglestuhallen.

rom, og vi ser sånn passe lyst på det når vi stabler oss inn i minibussen for transport til start. Den går ved Verrezano broa på Staten Island.

Starten

De fleste av oss hadde vært ute en vinterdag før, men her var det vanvittig kaldt. To små grader med sludd i lufta, samt stormkast som jog over slettelandet, så det var ly alle de tusen som ventet på start lette etter: Vår gruppe bestående av rullestoljørere var berammet til å starte kvart over ni, halvannen time før hovedstarten. Det gikk urolig. Noen plater på toppen av broa vi skulle over var blåst vekk, så vi fikk beskjed om å vente til etter hovedstarten var gått.

Lenge venting, men en time etter at bortimot 25 tusen har gampa av gårde er det vår tur.

Da så jeg svært mørkt på det. Alle tilskuerne langs løypa er vel sikkert dradd hjem i dette været når vi kommer.

Det skulle vise seg at det hadde de ikke gjort. Det var riktig nok glissent med folk til å begynne med, men her bodde det antagelig ikke så mange.

Vi skal gjennom New York's 5 bydel, og det blir litt av en sightseeing. Vi hør. er jevnt tempo de første kilometrene og begynner å ta igjen løpere ganske snart. Mange er finurlig påkledd - "kaniner, apekatter, klowner" osv., folk som løper sidelangs eller baklengs, gamle og unge fra alle land og hudfarger. Litt av et skue.

Min jobb som ledsager var selvfølgelig å hjelpe til underveis. Hente mat og drikke på matstasjonene, bære skistaver i oppforbakkene, være vaktpost når vi var på wc, og ellers oppmuntre så godt det lot seg gjøre.

Løypa var langt fra flat, og i utforbakkene gikk det så det susete. Bjørn foran og jeg langflat bak. Denne karen var utrolig sterk i armene, så det var bare så vidt jeg klarte å henge med i enkelte partier.

Vi passerer det gamle norske strøk i Brooklyn, hvor for øvrig min far holdt til en tid på slutten av 20 tallet. Her var det nok ikke mange nordmenn igjen. Negre så langt øye rakk langs løypa, men de var ikke dårlige til å heie for det. Bare synd at de hadde så dårlige hus å bo i. Et sted var et kjempemessig negerorkester i ferd med å pakke ned instrumentene da vi nærma oss.

En av dem peker på oss, og da vi passerer spiller og heier de som gale.

Broene var verst. Først oppover ganske bratt, og så nedover igjen. Et sted mister jeg Bjørn av syne, men heldigvis dukker han opp igjen i vrømmelen.

De første par timene går relativt lett. Vi tar igjen tusen på tusen av løpere, også noen i rullestol som har gått ut litt for hardt. Det kan straffe seg.

Trotte

Det virker som om spesielt mange heier på akkurat oss, og vi finner ut etter hvert at det må være fordi Bjørn bruker skistaver, tydelig et ukjent redskap for amerikanere flest.

Godt halveis tar vi igjen Ketil med følge. De har starta et par timer før oss, så tempoet er ikke veldig høyt. Ketil har problemer, men han er i godt selskap med Finn Bendixen, Johan Olav Koss og legen Johan Stanghelle.

Vi oppmuntrer dem så godt vi kan, får kommentarer tilbake og siger videre.

Vi skal opp First Avenue, ei rett strekning på nesten 7 km, så her er gata som ei elv av løpere foran oss.

Selv om det begynner å røyne på går det rimelig greit framover. Bjørn er sterk som en Bjørn i armene, men han begynner å kjenne det han og. Pausene på matstasjonene blir lengre og lengre, men framover kommer vi. Vi småprater med folk på alle språk, og de fleste er optimister, men flere og flere blir observert i krampeklignende tilstander. -Skal vi klare det mon tro?

Inn i Sentral Park noen kilometer før mål står publikum tett som maneid i juli. Det går på stumpene for begge to, men til mål skal vi uansett. Mange med norske flagg er å se i disen, og det muntrer opp. I det vi ser målseilet i det fjerne spilles Frank Sinatras sang New York - New York over høytalene og vi greier det. Cirka fire og en halv time er gått siden vi la ut på galskapen, men jammen var det verd prisen.

Matt i bein og armer kan vi med medaljen rundt halsen trykt vende nesa mot hotellet og bad.

Dagen derpå

Er ikke god for en maratonløper, en vil helst gå minst mulig i utforbakke. Derfor blir det en rolig dag for de fleste. Noen av oss tok en tur med sightseeingbuss for å kikke på noen av de severdighetene vi ikke fikk sett fra løypa. På mange måter blir en imponert over byen, men det virker ganske dumt å plassere så mange mennesker oppå hverandre. I de to skyskraperne som er World Trade Center jobba det 50 tusen mennesker i hver bygning. Når vi så fikk høre at de samme folkene satt i bil til og fra jobb tre timer hver dag var vi enige om at hit ville vi ikke flytte.

Alt i alt en kjempetur som opplevelsesmessig var helt topp, mange nye hyggelige mennesker ble påtruffet, så hvem vet, kanskje blir det en ny tur et annet år.

På New York Maraton Audun ved broa